

Λίγα λόγια για τα έργα

ΧΕΝΡΙΚ ΑΛΜΠΡΕΧΤ (γένν. 1969)

Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα, ένα μουσικό παραμύθι βασισμένο στην ομώνυμη νουβέλα του Ντίκενς

Το Πνεύμα των Χριστουγέννων

Αναμφίβολα θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει τα «Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα» ως την πιο διάσημη χριστουγεννιάτικη ιστορία του κόσμου. Στην ιστορία αποτυπώνεται με υποδειγματικό τρόπο το πώς η γιορτή των Χριστουγέννων μπορεί να αποτελέσει το έναυσμα μίας αλλαγής στις καρδιές μας. Κι έτσι, το 2012 στην επέτειο από την συμπλήρωση 200 χρόνων από την γέννηση του Τσαρλς Ντίκενς, ήταν χαρά μου να επεξεργαστώ το περίφημο χριστουγεννιάτικο παραμύθι του για αφηγητή και ορχήστρα. Αναρωτιέμαι αλήθεια, είναι σε θέση αυτό το κείμενο πάνω από εκατόν πενήντα χρόνια μετά να μας αγγίζει ακόμα; Οι περιγραφόμενες συγκρούσεις δεν έχουν προ πολλού λυθεί; Κατά την σύνθεση του μουσικού έργου το 2012, το κείμενο αυτό μου φάνηκε πιο επίκαιρο από ποτέ· επίσης, χαρακτηριστικά γνωρίσματα, όπως η απληστία, η λαιμαργία και ο εγωισμός αναδεικνύονται ως ένα σταθερό μοτίβο στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Αυτό που πρόκειται να ακούσετε είναι ένα μελόδραμα για ορχήστρα και αφηγητή. Το μελόδραμα θα μπορούσε μάλλον να χαρακτηριστεί ως μία ξεχασμένη μορφή τέχνης, που περιβάλλεται από μία ατμόσφαιρα *fin de siècle*. Γι' αυτό και ήταν για μένα ελκυστικό να αναβιώσω αυτό το είδος τέχνης. Ο συνδυασμός λόγου και μουσικής αποδεικνύεται κατά τη γνώμη μου ξεκάθαρα μοντέρνος. Άλλωστε μέσα από τη χρήση των σύγχρονων μέσων είμαστε όλοι συνηθισμένοι στο να διεγείρονται οι αισθήσεις μας ταυτόχρονα από διαφορετικές μορφές τέχνης. Λόγος και Μουσική από κοινού προσφέρουν εν προκειμένω κάτι παραπάνω από το απλό άθροισμα των δυνάμεών τους, καθώς αφηγούνται την ιστορία του Σκρουτζ και την θαυμαστή μεταστροφή του.

Η εξήγηση της Μουσικής

Αν θεωρήσουμε την μουσική ως την γλώσσα που αφηγείται μία ιστορία, τότε αυτή οφείλει να εκπληρώνει μία σύνθετη αποστολή. Π.χ., οφείλει να δομεί την αφήγηση της ιστορίας μέσα από εξαγγελτικά μοτίβα (*Leitmotiv*) ή να χαρακτηρίζει τα δρώοντα πρόσωπα. Όμως, η μουσική πρωτίστως εξασφαλίζει την διαμόρφωση των χώρων, μέσα στους οποίους τα πρόσωπα ενεργούν· φωτίζει την υπόθεση με την βαθύτερη έννοια του όρου. Δύναται να λειτουργήσει σχεδόν όπως μία φωτογραφική μηχανή, άλλοτε παρατηρώντας μία σκηνή από μακριά, ενώ άλλοτε φέρνοντάς μας σαν μία υποκειμενική κάμερα κοντά στα πρόσωπα της δράσης. Μία τέτοια μουσική «φωτογραφική διαδρομή» γίνεται αντιληπτή ήδη από την αρχή των «Χριστουγεννιάτικων καλάντων»: πλησιάζουμε από μακριά την χιονισμένη πόλη του Λονδίνου, βλέπουμε τους ανθρώπους να κάνουν τα ψώνια τους, ερχόμαστε σταδιακά πιο κοντά στο χριστουγεννιάτικο σκηνικό και τελικά φτάνουμε σε μία «κλειστή» ανθρώπινη ψυχή, που καμία χαρά των Χριστουγέννων δεν μπορεί να διαπεράσει. Σε αυτό το σημείο η μουσική παγώνει, σταματά πάνω σε έναν μεμονωμένο ήχο. Τότε κάνει την εμφάνισή του στη σκηνή ο Εμπενίζερ Σκρουτζ, ενώ στην μουσική κανείς συναντά ένα μοτίβο, που είναι σε θέση να παρακολουθήσει την κύρια φιγούρα της ιστορίας σε όλα της τα βιώματα. Αρχικά το θέμα παρουσιάζεται, όπως ο Σκρουτζ, βαρύθυμο και παγερό, συγχρόνως όμως εμπεριέχει την εγγενή δυνατότητα να τροποποιηθεί στην πορεία της μουσικής, ώστε στο τέλος να έχει μεταμορφωθεί σε ένα λαμπρό θέμα στα χάλκινα πνευστά, σαν να θέλει να αγκαλιάσει όλον τον κόσμο. Κατά βάση αυτή είναι μία μέθοδος γνώριμη από την συμφωνική μουσική. Εκεί, ένα κύριο και ένα πλάγιο θέμα διέρχονται από διαφορετικά μουσικά γεγονότα. Ως συνθέτης είμαι σε θέση να υποστηρίξω την υπόθεση με διαφορετικά στοιχεία της μουσικής: ρυθμός, μελωδία, αρμονία και ενορχήστρωση επηρεάζουν την πρόσληψή της. Άραγε, μπορεί η

μουσική να μεταφέρει νοήματα που ίστανται πέραν αυτής; Το ερώτημα αυτό το θέτω συχνά στον εαυτό μου.

Καθώς η μουσική ταξιδεύει

Στην δουλειά μου ως συνθέτης μουσικής για τον κινηματογράφο και το ραδιόφωνο έρχομαι πάντα αντιμέτωπος με το να πρέπει να εκφράσω εξωμουσικά περιεχόμενα. Συχνά μάλιστα η μουσική οφείλει να εκφράζει τον τόπο, στον οποίο διαδραματίζεται η δράση. Γαλλία, Αγγλία, Ισπανία (δυστυχώς όχι ακόμη η Ελλάδα) έχουν υπάρξει αγαπημένα μέρη εξέλιξης δράσης σε ταινίες μυστηρίου, που έχω επενδύσει μουσικά. Για το σκοπό αυτό συνηθίζεται η χρησιμοποίηση μουσικών συμβολισμών, όπως είναι ύμνοι ή χαρακτηριστικά μουσικά σήματα. Αυτά τα μουσικά σημάδια είναι ιδιαίτερα σημαντικά για μένα ως μουσικό, αφού μέσα από αυτά μπορώ να κάνω σαφείς συσχετισμούς με μη μουσικά νοήματα. Η σημασία αυτών των μουσικών συμβόλων αποτελεί αντικείμενο θεμελιώδους εκμάθησής μας. Αρκετά συχνά, παραδείγματος χάριν, έχω συνδέσει μία μουσική με την Αγγλία χρησιμοποιώντας σε αυτήν τον χαρακτηριστικό ήχο του Μπιγκ Μπεν στο Ουέστμινστερ. Η κουλτούρα μας γεννά ατέλειωτα τέτοια μουσικά σημεία αλλά και εύκολα πάλι τα ξεχνά. Διαθέτουμε ένα συλλογικό μουσικό ασυνείδητο, που τελεί υπό αέναη κίνηση. Για μένα ως συνθέτη, το να παρακολουθώ εκ του σύνεγγυς αυτό το ασυνείδητο μουσικό λεξιλόγιο, είναι κάτι που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, αφού έτσι η μουσική λειτουργεί ως σύνθετο μέσο επικοινωνίας. Κατά την σύνθεση του έργου «Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα» ενσωμάτωσα σε αρκετά σημεία της μουσικής αυτόν τον ήχο του Μπιγκ Μπεν. Ταυτόχρονα χρησιμοποίησα παραλλαγές και παραμορφώσεις διάφορων χριστουγεννιάτικων τραγουδιών, που συγχωνεύονται μέσα στην μουσική, προκειμένου να κάνω το έργο μου να ακούγεται σαφώς «χριστουγεννιάτικο», με το ίδιο πνεύμα που κανείς παραθέτει τα μπισκότα που μόλις έχουν βγει από τον φούρνο στο σπίτι του, για να «μυρίσει» Χριστούγεννα. Ένα τέτοιο άρωμα μπορεί επίσης, όπως η μουσική, να ανοίξει μία πόρτα στον συναισθηματικό μας κόσμο. Οι χριστουγεννιάτικες τελετουργίες και παραδόσεις, όπως το κρέμασμα κλαδιών από έλατο, το άναμμα των κεριών ή το παραδοσιακό χριστουγεννιάτικο δείπνο, ανοίγουν το δρόμο για να επιστρέψουν οι αναμνήσεις των παιδικών μας χρόνων. Ας ρίξουμε μία κλεφτή ματιά μέσα από την κλειδαρότρυπα· την κλειδαρότρυπα στην πόρτα εκείνη, που χωρίζει τον μουντό και μετρημένο μας ενήλικο κόσμο από τον χώρο των παιδικών μας βιωμάτων. Ας ανοίξουμε λοιπόν μία χαραμάδα στην παιδικότητά μας και ας αφουγκραστούμε την υπέροχη ορχήστρα και τον εξαιρετο αφηγητή στα «Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα» του Τσαρλς Ντίκενς.

Κείμενο: Χένρικ Άλμπρεχτ

Βιογραφικό σημείωμα του συνθέτη

Ο Χένρικ Άλμπρεχτ γεννήθηκε το 1969 στην Κολωνία. Το 1991 ξεκίνησε τις σπουδές του στην Μουσική Ακαδημία της Κολωνίας, αρχικά στο πιάνο και κατόπιν στην αρμονία και στην σύνθεση. Οι σπουδές αυτές του προσέφεραν την απαραίτητη κατάρτιση για την κατάκτηση του ηχοχρωματικού πλούτου της μοντέρνας ορχήστρας. Εργάζεται σε ποικίλες μουσικές κατευθύνσεις, ως μουσικός τάνγκο, ως πιανίστας και μπαντονεονίστας, για να αναφέρουμε κάποιες ενδεικτικά. Πέραν των συνθέσεων που προορίζονται για τις αίθουσες συναυλιών, ο Άλμπρεχτ τρέφει ιδιαίτερη αγάπη για τη μουσική για το θέατρο (ιδίως στην ραδιοφωνική του εκδοχή) και τον κινηματογράφο. Από το 2005 έχει αφιερωθεί σε ένα ξεχωριστό είδος σύνθεσης δικής του εμπνεύσεως, κατά το οποίο πρωτότυπη συμφωνική μουσική και αφήγηση συνεργάζονται για την δραματουργική αναβίωση κλασικών έργων της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Με αυτό το πνεύμα έχει επεξεργαστεί μουσικά έργα, όπως είναι ο *Πινόκιο*, *Το Φάντασμα του Κάντερβιλ*, *Ο πόλεμος των κουμπιών* και ο *Πήτερ Παν*. Για τη δουλειά του έχει τιμηθεί πολλές φορές με βραβεία, ενώ πολυάριθμες ορχήστρες επιλέγουν να το παρουσιάζουν. Τον τελευταίο καιρό το ενδιαφέρον του Άλμπρεχτ στρέφεται έντονα στον χώρο της όπερας. Απόρροια της

συνεργασίας του με την ιδρυθείσα από τον ίδιο «Λογοτεχνική Όπερα της Κολωνίας» είναι τρεις όπερες δωματίου, ο *Φρανσκενστάιν*, *Το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέυ* και *Οι αναστατώσεις του οικότροφου Ταίρλες*, που έχουν ήδη ανέβει με επιτυχία. Ο Χένρικ Άλμπρεχτ ζει και εργάζεται στην Κολωνία και στο Βερολίνο.

ΠΙΟΤΡ ΙΛΙΤΣ ΤΣΑΪΚΟΦΣΚΥ (1840 – 1893)

Σουίτα από το μπαλέτο «Καρυοθραύστης», έργο 71a

1. Εισαγωγή
2. Χαρακτηριστικοί χοροί
 - Εμβατήριο
 - Χορός της νεράιδας ζαχαρωτό
 - Ρωσικός χορός (Τρεπάκ)
 - Αραβικός χορός
 - Κινεζικός χορός
 - Χορός με τα μικρά φλάουτα
3. Βαλς των λουλουδιών

Στις αρχές του 1891 το Θέατρο Μαρίνσκι της Αγ. Πετρούπολης παρήγγειλε στον Τσαϊκόφσκι ένα νέο μπαλέτο. Το προτεινόμενο θέμα του μπαλέτου ήταν το γνωστό παραμύθι του μεγάλου Γερμανού συγγραφέα (και συνθέτη) Ε.Τ.Α. Χόφμαν (1776 – 1822) *Ο Καρυοθραύστης και ο βασιλιάς των ποντικιών* (1816), αλλά πιο συγκεκριμένα στην ελαφρώς μεταγενέστερη εκδοχή του από τον Αλέξανδρο Δουμά, πατέρα, *Histoire d'un casse-noisette* («Ιστορία ενός καρυοθραύστη») του 1844. Η πρόταση έγινε σε μία όχι και τόσο ευνοϊκή χρονική συγκυρία για τον Τσαϊκόφσκι, ο οποίος πέραν του ότι δεν ενθουσιάστηκε ιδιαίτερα από το θέμα, περνούσε έτσι κι αλλιώς μία βαθιά υπαρξιακή κρίση αμφισβήτησης των ικανοτήτων και της φαντασίας του ως συνθέτη. Παρόλα αυτά, αποδέχτηκε την πρόταση και άρχισε να δουλεύει πάνω στο μπαλέτο.

Πολύ σύντομα όμως αναγκάστηκε να διακόψει τη σύνθεση αυτή, αναχωρώντας για περιοδεία στις Η.Π.Α. Η περιοδεία περιελάμβανε εμφανίσεις στη Βαλτιμόρη, στη Φιλαδέλφεια και φυσικά στη Νέα Υόρκη, όπου διηύθυνε μάλιστα στα επίσημα εγκαίνια του Carnegie Hall, στις 5 Μαΐου 1891. Η είδηση του θανάτου της αδελφής του, Αλεξάνδρας, τον έκανε προς στιγμή να εξετάσει το ενδεχόμενο άμεσης επιστροφής του στη Ρωσία, αλλά τελικά αποφάσισε να μείνει και να ολοκληρώσει την πολύ επιτυχημένη περιοδεία στην Αμερική. Όταν γύρισε στην πατρίδα συνέχισε να εργάζεται πάνω στον *Καρυοθραύστη* αλλά μέσα σε ένα μάλλον βαρύ κλίμα, αφού θεωρούσε πως η φαντασία και η δημιουργικότητά του είχαν στερέψει. Χαρακτηριστικά έγραφε στον αδελφό του, ότι το νέο μπαλέτο ήταν σαφώς κατώτερο του προηγούμενου, δηλαδή της *Ωραίας Κοιμωμένης*. Η παρτιτούρα του μπαλέτου ολοκληρώθηκε την άνοιξη του 1892 και η πρεμιέρα δόθηκε μαζί με την τελευταία όπερα του συνθέτη *Γιολάντα* στις 18 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς, ένδεκα μήνες πριν από το θάνατό του. Αρχικά το μπαλέτο σημείωσε μέτρια επιτυχία, αλλά με το πέρασμα του χρόνου γινόταν ολοένα και πιο δημοφιλές.

Για τη δημιουργία της ορχηστρικής σουίτας του *Καρυοθραύστη* ο Τσαϊκόφσκι επέλεξε οκτώ μέρη του μπαλέτου, που τοποθέτησε πάντως σε σειρά διαφορετική από τη σειρά εμφανίσεώς τους στο μπαλέτο. Η σουίτα παρουσιάστηκε περιέργως μερικούς μήνες πριν από την πρεμιέρα του μπαλέτου, στις 19 Μαρτίου 1892, σε συναυλία στην Αγ. Πετρούπολη και υπό τη διεύθυνση του συνθέτη και η επιτυχία της ήταν τεράστια. Έκτοτε παραμένει ένα από τα πιο αγαπητά έργα του Ρώσου συνθέτη και αναπόσπαστο κομμάτι του συναυλιακού ρεπερτορίου, ιδίως κατά την περίοδο των Χριστουγέννων.

Η σουίτα ανοίγει με μία ανάλαφρη, σύντομη εισαγωγή, στην οποία ο συνθέτης αξιοποιεί από τα έγχορδα μόνο τα βιολιά και τις βιόλες (τα βιολοντσέλα και τα κοντραμπάσα σιγούν), που προσδίδουν με το λαμπερό, ψηλό ήχο τους μία κρυστάλλινη μουσική διαύγεια. Μετά από ένα πομπώδες και έντονα ρυθμικό εμβατήριο ακολουθεί μία σειρά από χορούς.

Ο πρώτος από αυτούς, ο «χορός της νεράιδας ζαχαρωτό», έχει μία αξιοσημείωτη θέση στην ιστορία της μουσικής λόγω της δεσπόζουσας παρουσίας της τσελέστας μέσα στην ορχήστρα. Η τσελέστα είχε επινοηθεί από το Γάλλο Ωγκύστ Μυστέλ το 1886 και ο Τσαϊκόφσκυ την είχε γνωρίσει περνώντας από το Παρίσι καθοδόν προς τις Η.Π.Α. το 1891. Ο ξεχωριστός ήχος του οργάνου αυτού, προσέφερε στο συνθέτη μία ιδεώδη λύση στον ήδη υπάρχοντα προβληματισμό του για την κατάλληλη ηχοχρωματική απόδοση της νεράιδας-ζαχαρωτού. Έτσι μόλις επέστρεψε στη Ρωσία, ζήτησε από τον εκδότη του να παραγγείλει μία τσελέστα για να τη χρησιμοποιήσει στον «Καρυοθραύστη», ζητώντας του να κρατήσει απόλυτη μυστικότητα σχετικά με την παραγγελία, μη τυχόν μαθευτεί από τους «ανταγωνιστές» του, Ρίμσκυ-Κόρσακοφ και Γκλαζούνοφ, και χρησιμοποιηθεί η τσελέστα από εκείνους πιο πριν. Αποφασισμένος πάντως να είναι πάση θυσία ο πρώτος συνθέτης στη Ρωσία που θα παρουσίαζε το νέο όργανο, έσπευσε να το συμπεριλάβει στην ορχήστρα του συμφωνικού του ποιήματος *Βοεβόδας*, που ολοκληρώθηκε τον Οκτώβριο του 1891, αλλά γνώρισε παταγώδη αποτυχία στην πρώτη του εκτέλεση στη Μόσχα. Έτσι, ενώ αρχικά προόριζε τον *Βοεβόδα* να παιχτεί στην Αγ. Πετρούπολη, επιτάχυνε τη σύνθεση της σουίτας του *Καρυοθραύστη* και με αυτή αντικατέστησε την αρχική του επιλογή.

Στη συνέχεια της σουίτας συναντούμε το γρήγορο και γεμάτο άγρια ενέργεια Ρώσικο χορό, τον Αραβικό χορό με μία εκπληκτική μελαγχολική διάθεση και διακριτικά ανατολίτικα στοιχεία, και τον κάπως χιουμοριστικό Κινεζικό χορό. Ο τίτλος του επόμενου χορού (*Danse des mirlitons*) παραπέμπει σε ένα παιδικό πνευστό μουσικό όργανο, που στην ορχήστρα αποδίδουν τρία φλάουτα. Η σουίτα κλείνει με ένα γοητευτικότατο, ρομαντικό και εκφραστικό βαλς, το *Βαλς των λουλουδιών*, ίσως το πιο εμπνευσμένο από όλα τα βαλς του Τσαϊκόφσκυ, ο οποίος –αγαπώντας ιδιαίτερα το χορό αυτό– τον χρησιμοποιούσε ουκ ολίγες φορές σε συνθέσεις του.

Βιογραφικά Συντελεστών

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΣ

Ο Γεράσιμος Γεννατάς γεννήθηκε το 1961 στην Αθήνα. Είναι τελειόφοιτος του Βιολογικού τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών και απόφοιτος της Δραματικής σχολής Βεάκη το 1991. Έχει συνεργασθεί με τα περισσότερα ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ, τις δύο κρατικές σκηνές και με πολλά θέατρα και θιάσους εντός των Αθηνών. Έχει δουλέψει στον κινηματογράφο και έχει πρωταγωνιστήσει σε αρκετές τηλεοπτικές σειρές.

Το 1991 τιμήθηκε με το βραβείο της Ένωσης Ελλήνων Κριτικών για την ερμηνεία του στο ρόλο του Τρουφαλντίνου στον *Υπηρέτη δύο Αφεντάδων* του Κ. Γκολντόνι.

Το 2004 σκηνοθέτησε την παράσταση *Βαρετανοί – Ολυμπιακές επιδείξεις καθ' οδόν*, που παίχτηκε σε δρόμους και πλατείες κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων. Το 2006 σκηνοθέτησε στο θέατρο του Νέου Κόσμου την παράσταση *7 Ρίχτερ* του Τούρκου συγγραφέα Μπέχιτς Ακ. Συμμετείχε στο στήσιμο του θεατρικού εργαστηρίου του Δήμου Πετρούπολης, όπου και δούλεψε για δύο

χρονιές. Οργάνωσε κύκλους σεμιναρίων αυτοσχεδιασμού που παρείχε το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ της Πάτρας στους τελειόφοιτους σπουδαστές του τμήματος θεατρικών σπουδών του Πανεπιστημίου Πάτρας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΕΛΙΚΑΣ

Ο Έλληνας αρχιμουσικός Ανδρέας Τσελίκας αναδείχτηκε διεθνώς μετά την απονομή του βραβείου *Encouragement Award* στον 5^ο Διεθνή Διαγωνισμό για νέους μαέστρους *Γιαν Σιμπέλιους* (Ελσίνκι, 2005) και μετά από πολυάριθμα πρώτα βραβεία στο Διεθνή Διαγωνισμό για Διευθυντές ορχήστρας *Wiener Meisterkurse* στη Βιέννη κατά τα έτη 2001-2005.

Μετά τις σπουδές του στην Ελλάδα με τον διαπρεπή συνθέτη και μαέστρο Θόδωρο Αντωνίου, συνέχισε τις σπουδές του στη διεύθυνση ορχήστρας και στη σύνθεση στο Πανεπιστήμιο για Μουσική της Βιέννης με τους Λέοπολντ Χάγκερ, Έρβιν Άτσελ και Χέρμπερτ Λάουερμαν.

Από το 1998, ο Τσελίκας έχει διευθύνει όπερες, μπαλέτα και συναυλίες σε σημαντικές αίθουσες, όπως το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, το Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, το θέατρο Ολύμπια της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, το *Konzerthaus* της Βιέννης, το *Finlandia Hall* στο Ελσίνκι, το *Radio Kulturhaus* της Κοπεγχάγης κ.α. Οι συναυλίες περιελάμβαναν σημαντικά έργα του ρεπερτορίου, συναυλίες γκαλά με τραγουδιστές και σολίστ, καθώς και όπερες και μπαλέτα.

Από το 2005 διευθύνει σε τακτική βάση την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Συμφωνική Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ. και τη Συμφωνική Ορχήστρα Δήμου Αθηναίων, αναδεικνύοντας νέους συνθέτες, σολίστες και τραγουδιστές. Επαινετικές κριτικές έχουν δημοσιευτεί για πολυάριθμες συναυλίες του.

Μεγάλες επιτυχίες αποδίδονται σε συνεργασίες υψηλού κύρους, όπως για *Το Μυστικό Βασίλειο*, τον *Παπουτσωμένο Γάτο*, τη *Ζιζέλ* και τον *Ονιέγκιν* (νέες παραγωγές) με την Ε.Λ.Σ., *Σεμέλη* με τη Σ.Ο.Δ.Α., Πρωτοχρονιάτικο γκαλά με την Κ.Ο.Θ. (2011) καθώς και την καλοκαιρινή τουρνέ 2012 με την Κ.Ο.Α. υπό τη σκέπη του Συλλόγου Φίλων της Μουσικής.

Τιμητικές μετακλήσεις του επέτρεψαν να διευθύνει τις φιλαρμονικές ορχήστρες της Οραντέα και της Σάτου Μάρε της Ρουμανίας, την Ορχήστρα Δωματίου των Τιράνων της Αλβανίας, την Φιλαρμονική Ορχήστρα του Λουγκάνσκ της Ουκρανίας και την ALEA III της Βοστώνης.

Ο Ανδρέας Τσελίκας από το 1998 είναι μόνιμος αρχιμουσικός της Συμφωνικής Ορχήστρας Δήμου Αθηναίων και διετέλεσε Συνεργάτης Αρχιμουσικός της Εθνικής Λυρικής Σκηνής κατά τα έτη 2006-2010.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών είναι το αρχαιότερο ορχηστρικό μουσικό σύνολο στην Ελλάδα. Δημιουργήθηκε στα τέλη του 19^{ου} αιώνα ως *Συμφωνική Ορχήστρα του Ωδείου Αθηνών* και έκτοτε πέρασε από διάφορα στάδια, τόσο ως προς την ονομασία, όσο και ως προς τον τρόπο λειτουργίας της. Η πρώτη συναυλία της ως *Κρατική Ορχήστρα Αθηνών* δόθηκε στις 28 Φεβρουαρίου του 1943.

Από την ίδρυσή της έως σήμερα, η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών προσφέρει στους Έλληνες την δυνατότητα επικοινωνίας με τα αριστουργήματα του παγκόσμιου ρεπερτορίου, ενώ ταυτόχρονα είναι ο κορυφαίος εκφραστής της εγχώριας συνθετικής παραγωγής. Έχει σταθερή παρουσία στα πολιτιστικά δρώμενα πραγματοποιώντας πάνω από πενήντα συναυλίες ετησίως. Εκτός από την Αθήνα, εμφανίζεται τακτικά σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, καθώς και σε σημαντικές αίθουσες και φεστιβάλ του εξωτερικού.

Εξέχοντες αρχιμουσικοί, ανάμεσά τους οι Ρίχαρντ Στράους, Βάινγκαρντνερ, Κνάπερτσμπους, Βάλτερ, Μητρόπουλος, Γιόχουμ, Μαρκέβιτς, Μάαζελ, Τεμρκάνοφ, Πλασόν και κορυφαίοι σολίστ, όπως ενδεικτικά οι Ρούμπινσταϊν, Κεμπφ, Κορτώ,

Κράισλερ, Τιμπώ, Καζάλς, Ροστροπόβιτς, Μπρέντελ, Μπάρενμποϊμ και Άργκεριχ έχουν συμπράξει με την Ορχήστρα κατά την πολύχρονη ιστορία της.

Διευθυντές της Ορχήστρας έχουν διατελέσει κατά το παρελθόν οι Φιλοκτήτης Οικονομίδης, Θεόδωρος Βαβαγιάννης, Ανδρέας Παρίδης, Μάνος Χατζιδάκις, Γιάννης Ιωαννίδης, Αλέξανδρος Συμεωνίδης, Άρης Γαρουφαλής και Βύρων Φιδετζής. Από τον Μάιο του 2011 Διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών είναι ο Βασίλης Χριστόπουλος.